

21. december

Når du kommer fra skole i dag”, sagde Mies far ved morgenbordet, ”vil du så med ned i plantagen og finde vores juletræ?” ”JAAAA!”, svarede Mie med begejstring.

Henne i skolen havde skolelæreren forberedt en time om flyvemaskiner og flyvning.

Han tegnede på tavlen, og han var god til at tegne. Og fortalte og fortalte.

Blandt andet om Ellehammer, som havde fået et selvbygget fly til at lette på den lille ø Lindholm, som lå i nærheden af Askø.

Mie sad og tænkte på, at hun godt nok havde været bange, da piloterne i går havde givet hendes mor en flyvetur, som tak for en god frokost på Toftegaard.

Mie havde holdt fast i hende og havde klamret sig til hende, for hun var bange for, at hun aldrig så hende mere.

Skolelæreren og præsten havde også fået en tur, og det var ikke spor farligt, fortalte skolelæreren.

”Askø er meget smuk oppe fra”, tilføjede han.

Mie og hendes far gik rundt i den lille granplantage for at vælge et juletræ. Der kom Mies morbror kørende på sin traktor. Mon han også var ude efter et juletræ?

”Halløj i plantagen!”, råbte morbror. ”Træk i den her”, sagde morbror som sædvanlig – og Mie trak og prut, Mies morbror slog en stor prut.

De grinede alle sammen, men nu til alvor, det var meget vigtigt at få valgt det rigtige juletræ. De fandt et højt smukt træ, og Mies far fældede det.

Derefter fældede morbror sit træ, og Mies far sagde til Mie: ”Nu kan du vælge tre mindre træer ud, dem kan du dele ud hos familien Jørgensen, og hos gamle fru Hansen og hos din moster Edith.

Nå ja, det plejede de jo for resten at gøre. I familien Jørgensen var der rigtig mange børn, de skulle da også have et juletræ, og fru Hansen var enke og meget fattig.

Da de kom tilbage på gården ville Mie af sted med juletræerne. Per var kommet, så de kunne slæbe træerne i fællesskab.”

Jeg sætter lige en træfod på”, sagde Mies far. Da Per og Mie skulle til at trække af sted med træerne, kom Mies mor ud med tre kurve.”

Her er lidt af vores gode sul til de tre familier”, sagde hun. ”Men få kurvene med tilbage igen”.

Det var altid dejligt at komme med noget i en kurv – og et juletræ, lige til at stille ind i stuen. Mie vidste fra sidste år, at folk altid blev så taknemmelige, ja, gamle fru Hansen fik altid tårer i øjnene og slog hænderne sammen af bare glæde.

”Der har vi jo Toftegaards Mie”, sagde de alle steder, når hun ankom.

Gamle Fru Hansen